

„Migranti putující do Evropy po strastiplné balkánské cestě“ - Associated Press

Tito migranti ze západní Afriky krácejí po železničních kolejích s nadějí na lepší život. Putují ilegálně a jejich cesta je plná nebezpečí. Musí uskakovat před projíždějícími vlaky a skrývat se před policií. Při hledání práce v západní Evropě riskují, že budou muset začít znovu od začátku.

„Většina z nás je z Afriky a tento světadíl má spoustu problémů. Je tam mizerná ekonomická situace, bídná politika a špatná práce... práci nenajdete ani s univerzitním diplomem.“

Fidel Castro Chimana, jehož rodiče v Kongu byli skalní stoupečníci komunismu, je jedním ze 43 mužů, žen a dětí, kteří zaplatili kolem 500 dolarů za to, aby se dostali do Evropy po tzv. západobalkánské cestě.

Řada z nich si myslí, že nemá jinou možnost. Hilarion Charlemagne z Pobřeží slonoviny si schovává SIM karty do mobilního telefonu ze všech zemí, z nichž se snažil dostat do Evropy.

„Víme, že když překračujeme hranice, je to protiprávní, to je nám jasné. Když se dostanete do nějaké země nezákonně, cítíte se jako zločinec a ten pocit nelze popsat.“

Na cestu se vydali z řeckého přístavu v Soluni. Jejich převaděč, který pod podmínkou anonymity souhlasil s tím, že reportéři z Associated Press mohou sledovat jejich cestu, je vedl po úzkých nenápadných cestách řeckého venkova. Ilegálně překročili hranice Makedonie a směřovali k hranicím Srbska. Tam je převzala další skupina převaděčů, kteří je odvedli do Maďarska. Maďarsko je pro ně klíčové, neboť je v Evropské unii. Z něj se mohou dostat bez víz do bohatých zemí, jako je Německo nebo Francie.

Je to strastiplná cesta a ne všem se podaří vytouženého cíle dosáhnout.

„Na této cestě vidím kráčet ženy, starce, stařeny, všichni jdou. A co já? Jsem mladý, a tak šlapu [smích]“.

34letá Mireille Djeukamová z Kamerunu se už rok pokouší dostat za svým mužem a dcerou do Paříže. Proto se vydala se svým desetiměsíčním synem Christianem na nebezpečnou cestu po železničních kolejích. Prochází po chatrných mostech a jde mnoho kilometrů po dávno zarostlých pasteveckých pěšinách. Zjišťuje, jak je to těžké.

„Tahle cesta je velmi těžká, moc těžká. Kdybych věděla, jak je těžká, nikdy bych se na ni nevydala. Prostě už nemohu dál.“

Obvykle lze tuto přes 300 km dlouhou cestu ujit za šest nebo osm dní, avšak teď trvá mnohem déle. Je to větší skupina. Ženy a děti nemohou jít tak rychle jako muži a počasí se zhoršuje.

„Jak spíte?“

„Špatně, člověče! Je zima!“

V důsledku narůstající vyčerpanosti a nedostatku jídla se zvyšuje napětí. Charlemagne čte Jobovu knihu Starého zákona... případná volba! Snaží se ze všech sil udržet, když ho Miriam Toreová, migrantka z Mali, obviňuje z toho, že jí ukradl batoh. Charlemagne popírá, že by to byl on.

Většina cesty Makedonií probíhá v noci, aby je nikdo nezpozoroval, avšak to znamená, že je o to nebezpečnější. Uskakují autům na rušných dálnicích a procházejí makedonskými městy, kam je zavedla cesta po železničních kolejích. Avšak cesta přes město Veles byla až příliš riskantní. Většina z členů skupiny je zde zadržena a odeslána zpět do Řecka. Třinácti z nich se podaří uprchnout, ale do Srbska se dostane pouze deset z nich.

Mireille Djeukam byla již příliš vyčerpaná na to, aby mohla dále pokračovat. Se svým synem byla zanechána u kostela. Oba jsou nyní zpět v Aténách, bez jakékoli naděje a peněz a o dalším pokusu v blízké době rozhodně neuvažují.